

VIDAL VIDAL || DIA DE REG

Castell d'iràs i tornaràs

A nit vaig somiar que tornava a Manderley... Així comencen la novel·la gòtica de Daphne du Maurier, publicada en 1938, i la seva adaptació dos anys posterior d'Alfred Hitchcock a la gran pantalla, amb Laurence Olivier i Joan Fontaine. Al cap de dos anys més, i aprofitant l'èxit tant del llibre (que vaig empassar-me amb delit en la meua il·letrada adolescència, un dels pocs que teníem a casa) com de la pel·lícula, el romàntic Jorge Sepúlveda, que lluia bigoti fi de galant, intèrpret de boleros i pasdobles famós sobretot per la balada *Mirando al mar*, enregistrava un fox lent inspirat en la referida trama literària i cinematogràfica: "Sombra de Rebeca, sombra de misterio, eres la cadena de mi cautiverio. ¡Oh, Rebeca! Quimera y pasión..." (Ja em disculparan l'evocació nostàlgica, que a alguns lectors els sonarà prehistòrica, però com que tinc comprovat que ja només llegeixen diaris, i els meus articles en particular, persones d'una edat pel cap baix tan avançada com la meua, potser no val la pena que m'esforci a fer-me el modern).

"Sombra de Rebeca, sombra de misterio, eres la cadena de mi cautiverio. ¡Oh, Rebeca! Quimera y pasión..."

Bé, l'altre matí van somiar que tornaven al **Castell del Remei**, aquella espècie de Manderley en terme de

les Penelles, una quinzena de barcelonins per als quals s'havia convertit fins fa pocs dies en un *Castell d'iràs i no tornaràs* com el de la cèlebre rondalla mallorquina. M'explico, que avui trobo que escric enrevessat. Els visitants eren descendents de la família Girona, posseïdora durant més d'un segle de l'extensa finca agrària coneguda especialment per la seva tradició vitivinícola, convidats a tornar-hi després d'almenys quatre dècades sense posar-hi els peus pels propietaris actuals, Tomàs i Mireia, a instàncies de la historiadora Lluïsa Pla, autora d'un llibre recent sobre l'emprenedora nissaga originària de Tàrraga.

Retrobar els diversos espais on havien passat vacances estivals, i de què conservaven difusos records infantils, va ser molt emocionant per a ells, i per als que n'èrem testimonis. El moment àlgid es va produir a l'església, just abans d'un bon àpat al restaurant del recinte, quan es van posar a cantar espontàniament, primer un, després un altre, al final tots junts i amb llàgrimes als ulls, la pregària encarregada en 1899 al mestre Millet com a acció de gràcies per la curació de la mestressa Amèlia: "I vinga la gràcia de Déu ben abundosa, sobre la Plana d'Urgell."